

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 21. Quomodo illam Deus deduxerit per terribiles scalas ad quendam
profundissimum locum, ostenderitque ipsi modum judicij finalis, &
infernum atq[ue] cœlestem gloriam: ut agnosceret mala, à ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

Ego sum, qui sum, & hoc est Nomen meum. Solus ego à me, & ex mea essentia habeo, quod sum. Licet verò essem intrà hoc summum, adeoque Divinum Bonum, nihilominus, quando me vidi tam elevatam, timui, dixique in animo: si me DEUS hinc dimitteret, quid fieret? annihilarer. Et Dominus respondit meæ cogitationi: Bene dixisti. Universæ creaturæ à me dependent, & omne ipsarum esse pendet à mea Providentia; ita ut, si illas deserere, redigerentur in nihilum: verum tu noli timere, quia te non deseram. Addiditq; Dominus: Aspice illuc versùs. Conjeci oculos ad eam partem, quam mihi Dominus designaverat, ac aspexi procul. Et cum mihi appareret maximum quoddam spatium, quod quàm longissimè extendebatur, & erat admirabilis cujusdam coloris, vidi quasi in quadam æternitate Divinam mei prædestinationem, quâ me ab

æterno DEUS prædestinaverat. Rursumque mihi dixit: Noli timere, quia te non deseram. Et datâ mihi suâ sanctâ benedictione, disparuit.

Ex hac visione patet, quomodo DEUS sensim elevet ad tam mirabiles visiones. Partitione autè procedit in reliquis elevationibus Spiritus. Quâdam vice, ait, elevavit Divina Majestas meam animam, abripuitque illam modo quodam valde insulato. Videbatur mihi ex meo pectore, & toto corpore prodire quidam vapor, instar lucidæ, delicatissimæ, & subtilis nubeculæ, quæ paulatim & suavissimè ascendebat sursum, taquam aliquis fumus suaveolentis incensi, donec perveniret ad thronum Divinæ Majestatis, & ad ipsius Divinum pectus, atque cor, cumque ibi substitisset, cum magno meæ animæ solatio, sensu ingentia bona.

☉*☉

CAPUT XXI.

Quomodo illam DEUS deduxerit per terribiles scalas ad quendam profundissimum locum, ostenderitque ipsi modum Judicij finalis, & infernum, atque cœlestem Gloriam: ut agnosceret mala, à quibus liberantur ij, qui pro DEO patiuntur, & bona, quibus perfruuntur.

P

Aucas habuit revelationes Venemibilis Marina de Judicio, & Inferno, quia illam DEUS magis ducebat spiritu amoris, quàm timoris, & quando ipsi spectanda exhibebat ista horribilia, non faciebat id quasi intenuando illi minas, sed prestando beneficium, ut videret, à quàm horrendis malis eam liberaret, utque suis orationibus, juvaret animas viventes in periculo, ne illa incurrant.

S. I.

In primis, quâdam vice illi ostendit terribiles scalas, differentes à reliquis, & post hæc modum, quo instituentum est extremum Judicium, istâ occasione. Dum mihi vi-

derer quodam die, inquit, esse proxima meæ morti, dixi ad DEUM cum magno animæ meæ affectu: Mi Domine: benefecerimus, si iniverimus rationem peccatorum, ac defectuum, quos commisi adversus tuam Divinam Majestatem, nec non gratiarum, & misericordiarum, quas suscepi ex tua Divina manu. Cum id dicerem, occurrit mihi, disponente Domino, ille versus Psalmi Davidici: *Non intra in judicium cum servo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis vivens.* Tum dixi Divinæ Majestati: Mi DEUS, nihil aliud magis opto, quàm ut me immergam in mare tuarum misericordiarum, & in flumen sanguinis Christi JESU Domini Nostri, ubi eluam mea peccata. Interea audivi me vocari à sancto meo Angelo Custode;

stode, cui respondi altâ voce, itâ ut me possent audire adstantes, & dixi: Mi Domine. statimque me rursus recollegi. Vocavit me autem secundò, & feci idem. Vocavit me & tertio, dixitque mihi: Demitte oculos, & aspice. Atque tum mihi ostendit quasdam scalas, quæ videbantur esse combinatæ ex funibus, & habere distantes ab invicem gradus, valde arduos, transitus quoque ac descensus illarum erat difficillimus, quia vehementer nutabant, & una earum extremitas adhærebat terræ, altera verò tangebatur quandâ immensam profunditatem, ut mihi infra videretur esse quædam abyssus. Sub iisdem scalis decurrebat maximus ac rapidissimus fluvius, iuxta quem erat vorago terræ, plena feris animalibus, instar leonum, pantherarum, canum, & aliorum, adeò ut qui decideret ex illis scalis, ruiturus esset vel ad fluvium, vel inter illa animalia. Angelus mihi dixit: Anima, descende per has scalas. Ego vehementer timui, ac dixi: Domine, quomodo debeo descendere, quia ruam, & submergar? Sanctus Angelus autem dixit: Debes per illam descendere sola, & nullo juvante. Incepi igitur descendere cum aliquo metu, & valde lentè, nè ruerem. Bestiæ illæ, quando me viderunt descendentem, aliæ latrabant, aliæ rugiebant. Et postquam pervenissem ad terram, omnes me circumdederunt, quamvis non adeò propè, atque ibi fuerunt longè majores omnium mugitus & latratus. Non nocuerunt mihi tamen, quamvis quædam tangerent meas vestes. In eodem loco inferius conplexi meos Dominos Angelos, & magnum cepi solatium ex ipsorum aspectu. Illi me duxerunt ad quendam planum campum, & ex hoc ad alium, ubi vidi Majestatem Christi JESU Domini nostri, confidentis in throno Regio instar Judicis, circumdabatur ab Angelis, judicabaturque vivos ac mortuos, quem admodum fiet in die Judicij, & habebat à dextris bonos, atque à sinistris malos. Audiivi sententiam, quam Dominus pronuntiabat, dicendo ad bonos: Venite benedicti Patris mei, ad bona & gloriam æternam. Esurivi enim, & dedistis mihi man-

ducare, & reliqua, quæ dicit Evangelium. Ad malos autem: Ite maledicti à Patre meo ad poenas æternas, quia fui pauper, & non me cibavistis. Ego tremebam præ timore in hoc tam terribili ac severo actu, coram illo supremo Judice. Postquam autem pronuntiavisset sententiam, mei Domini Angeli me duxerunt ad thronum, qui habebat aliquot gradus, collocaveruntque provolutam in genua coram Domino, qui me liberabit à metu, dicendo mihi: Quid times? Veni, Anima benedicta à Patre meo, ad bona æterna, quia fui pauper, & subvenisti mihi. Tum ego respondi meo Domino, absque timore: Mi DEUS, & Domine mi, quando tibi ego subveni? cum nunquam fecerim quidquam boni, vel quod esset acceptum tuis oculis? Quando ego tibi aliquid dedi, cum sim miserabilis mendica? Dominus autem mihi peramanter respondit: Itâ, subvenisti. Quia eo ipso, quod ego tibi dedi, tu succurristi, & providisti multis Virgibus egenis, & orphanis, illasque meo obsequio dedicavisti, collocando ipsas in Religione, quod opus mihi est gratissimum, agnovique me optimè à te adjutum in illis, id ipsum quoque quod habes vis similiter impendere. Hoc dicto, Dominus, non jam ut Judex, sed ut DEUS ac Dominus, cum magna gloria & majestate, qualis erat in eodem throno, ascendit ad cœlestem Jerosolimam cum comitatu millium Angelorum, atque ego nã fui ducta post Divinam Majestatem. Quando perveni ad cœlestem Aulam, Dominus mihi ostendit gloriam, quam contulerat Beatis. Hæc visio fuit admirabilis, & instar fulguris, quod celeriter transit. Dixitque Dominus: Hæc est gloria, quæ responditur ijs, quos benedixi, & qui mihi subvenerunt.

§. II.

MEi Domini Angeli mihi deinde exposuerunt significationem scalarum, quæ erat hujusmodi, quod volentem tendere, ac pervenire ad perfectionem vitæ spiritualis, oporteat transire ac descendere per eas scalas tam difficiles: dictum autem

X x

mihî

mihî fuisse ab Angelo, ut descenderem sola, absque comite, idè, ut significaret mihi à DEO tot collata fuisse subsidia, & auxilia, ut potuerim optimè sola per scalas descendere.

Quod Marina dicit de significatione earum scalarum, majore indiget declaratione, quâ explicabuntur dicta ab Angelis. Non enim ista scala, per quam ascenderetur ex terra ad Cælum, sed descenderetur in spiritu ex terra ad infernum, idè, quod denotat quoddam genus afflictionum valde horribilium & periculosarum, à quibus anima videtur deturbari in quandam abyssum malorum, quales sunt tentationes, & persecutiones demonum, utentium mugitibus & latratibus nostrorum passionum, & concupiscentiarum, ac dolorum & afflictionum, atque angustiarum animæ, quæ videntur esse imago quadam Inferni, quando accedunt derelictiones interne DEI, postquam sustulit solatia sensibilia, & reliquit animam solam, quasi solis viribus naturæ illi sit pugnandum: quamvis ipsi nunquam auferat sufficientissima & secretissima auxilia, quibus vincat ejusmodi afflictiones, representatas per has scalas tam difficiles, eo quod circumdata sit à tot hostibus ac periculis; & quia nitatur propter mutabilitatem, quam natura ex se habet in incurribus & aggressionibus tentationum, quæ tamen per DEI gratiam illi non nocent in spiritu, quamvis ipsam tangant in illius vestitu, qui est Corpus. Descendit autem sola, quia tunc cessant visiones, solatia & gratia extraordinaria, tumetsi illi sufficiant ea, quæ accepit, ut subsistat. Sed sine dubio ipsi DEUS assistit invisibiliter, & occultè, ut illam detineat, ne labatur, & cadat. Quamvis porro videatur reverà descendere in spiritu; ascendit nihilominus & proficit, dum sic probatur à DEO: & propterea illi statim ostendit Judicium finale, in quo manifestantur omnes veritates.

§. III.

Distinctius ipsi DEUS spectandum exhibuit alias Infernum, & Gloriam caelestem, hoc modo. Dum paterer, inquit, quodam die (anno 1606.) magnam defo-

lacionem internam, fuit ducta à Domino ad maximam quandam voraginem ac profunditatem, cumque me viderem ita demersam atque detrusam ad abyssum terræ, incepi vehementer affligi, & nisi advertissem me degere in præsentia ac protectione DEI, ipsiusque infinitæ potentie, perissem: Verum, dum me ita invenirem conjunctam DEO, animabam me, & aspiciebam, quâ irem, transiendo ab una profunditate ad aliam majorem; donec pervenirem ad quoddam mare tam vastum & immensum, quàm est totus mundus, quod propter fetorem erat incredibiliter horribile. Transivi ab hoc mari, & veni ad aliud, quod habebat aquam salinam, & pessimè olentem, ac deinde ad aliud ignis terribilissimi; & inde ad aliam profunditatem, ubi vidi damnatos in suis tormentis, tanquam in obscurissimo carcere, & in cacabis refertis pice, sulphure, aliisque innumerabilibus & atrocissimis cruciatibus. Non stiti hîc, sed transivi ad alium locum, ubi degunt damnati in majoribus, & horridioribus pœnis, ac tormentis æternis; & hinc fui educta, ac reversa sum ad istam mediam regionem, ut sic dicam, invenique me in meo lecto, ubi mihi dixit Dominus: Ab his, quæ vidisti, liberantur ijs, qui patiuntur amore mei; significans mihi istis verbis, ut, si aliquid paterer, id æstimarem, siquidem ita liberarer à talibus ac tam horrendis tormentis. Non cessavit hîc Divina Majestas, sed subito me iterum secum duxit, non jam ad Infernum, sed ad cælum. Et quamvis ego modicum repugnaverim, neque sciam quare, abduxit me repente, ostenditque mihi divitias, ac abundantiam Beatitudinis, & postquam rediissem ad meum lectum, dixit mihi: A pœnis, quas vidisti in Inferno, liberantur, qui patiuntur mei amore; delictijs autem, & gloriâ, quam vidisti in cælo, fruuntur, qui patiuntur mei amore, adeo ut ab uno sint immunes, & altero potantur.

Quodam die conplexi in meo cubiculo quandam sellam, cui erant insertæ pœnitentiæ, similes ijs, quæ hodie sunt in usu pro bajulandis fœminis, & quatuor Angelos

DEI

DEI, qui me in illa volebant portare, unaque truculentos quatuor dæmones, qui aderant aliquantum remoti. Ego dixi Angelis: Domini, nè se fatigent, quia nullo profus pacto consentiam, ut ipsi me ferant in sella. Responderunt autem: Vel à nobis ferenda es, vel ab illis dæmonibus. Et ego aiebam: Malo, ut sellam ferant illi dæmones, quàm ut me sinam ab ipsis bajulari. Venerunt itaque diaboli, & acceperunt sellam: postquam ego in ea confissem, tuleruntque me cum magno meo timore. Sed dum viderem euntes mecum sanctos Angelos, & meum Custodem, sui vehementer animata. Volebant me diaboli præcipitare, sed non poterant; imò me bajulabant valde suaviter, & paulatim, ad suam indignationem, ità ut agerentur

in rabiem. Cùm transirent quendam fluvium, turbaverunt totam aquam, sed nihil aliud potuerunt efficere. Portaverunt me ad fauces Inferni, & voluerunt me eò injicere, sed non potuerunt. Ibi mihi forissecus fuerunt ostensa supplicia damnatorum, quos vidi patientes, id quod me vehementer consternavit, ac perterrefecit. Cruciabantur omnes mixtim animæ ac dæmones. Inde me tulerunt ad portas cæli, ubi me statim reliquerunt dæmones, ac disparuerunt. Expectabat me autem ibi Dominus, univitque me secum arcifimè, & manifestavit mihi gloriam Beatorum, cum maximo meo solatio, sicut aliàs.

CAPVT XXII.

Quomodo DEUS impresserit ejus cordi sigillum Crucis, cum mysterio Sanctissimæ TRINITATIS, inculperitque mysticas Cruces ipsius manibus, pedibus, ac lateri, dando illi pretiosa munera, quæ erant symbolum sublimissimæ perfectionis.

In sequentibus visionibus, videbimus expressa prodigiosa munera, quæ DEUS dat animabus, cum quibus agit familiariter, & quas exercet afflictionibus, suntque symbolum fructuum, qui ex hac conversatione cum DEO colliguntur, tam pro illarum, quàm etiam pro proximorum utilitate.

§. I.

Dum essem vehementer afflicta doloribus, dixi Christo Domino submissimâ voce: (in Decembri anno 1614.) Pridem te Domine non vidi; qui se mihi statim videndum exhibuit, cum solita magnificentia ac majestate, dicendo mihi: Vidésne me hîc, quid à me vis? Ego illi exposui omnes meos defectus, petendo ab ipso veniam illorum, ac remedium. Postea mihi ostendit in suo pectore parvum

quoddam quasi Reliquarium, dixitque mihi: Aspice, scisne quid hoc sit? Aspexi, neque agnovi quid esset. Dixit secundo: Aspice denuo. Aspexi, & similiter non agnovi, quid esset. Tum Dominus illud apprehendit suis duobus digitis, absconditque in manu, dicendo mihi: Cùm nescias, quid sit, maneat ità. Ego valde optabam videre, & scire quid esset. Tandemque Dominus mihi illud iterum ostendit, prosternentibus se Angelis in terra, ac advenientibus de novo alijs cum accensis cereis, dixitque mihi: Modò aspice. Vidi in medio hierothecæ parvam quandam Cruculam, in medio duarum imaginum, quas non discernebam. Dominus verò mihi dixit: Hæc est quædam veluti species atque figura Mysterij Sanctissimæ Trinitatis, & ego in Nomine mei Patris, ac meo, & Spiritus sancti, tibi volo præstare insignem gratiam, darèque tibi grande donum. Et hoc dicto, posuit illam hiero-